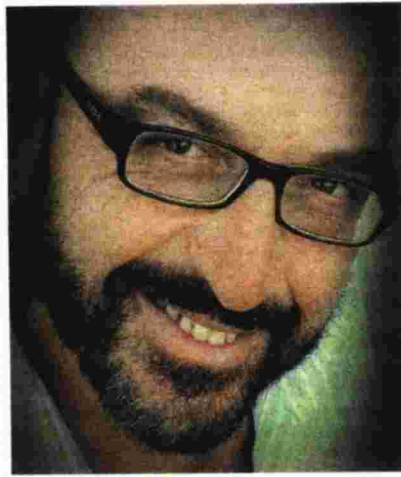

Σε 250 λέξεις

Ο συγγραφέας **Κώστας Καβανόζης** γράφει για το βιβλίο του «Χαρτόκουτο», εκδ. Πατάκη

Ένα βιβλίο μπιχλιμπίδι

Το «Χαρτόκουτο» είναι ένα βιβλίο γεμάτο με μπιχλιμπίδια: ένα άσφαιρο βλήμα από τον στρατό, ένα τουριστικό κυκλαδίτικο αγαματάκι, έναν παλιό αναπτήρα ζίππο.

Είναι επίσης ένα βιβλίο γεμάτο με σημειώματα: από την Ανθούλα και τη Ρούλα για ένα τελευταίο παιχνίδι αγαματάκια ή κυνηγητό ή κρυφτό, από τη Δέσποινα να μην έρθει ακόμα ο χωρισμός, από τον Πέτρο (που πέθανε).

Ξεκίνησε να γράφεται σαν μικρό διήγημα πριν από περίπου πέντε χρόνια, ύστερα μεγάλωσε πολύ, μετά ξαναμίκρυνε για να γίνει αυτό που είναι σήμερα: ένα σπονδυλωτό μυθιστόρημα αποτελούμενο από είκοσι τρία μικρά κεφάλαια, τα οποία έχουν τη φιλοδοξία να περνιούνται για διηγήματα.

Το «Χαρτόκουτο» είναι ένα μυθιστόρημα για τις χυλόπιτες, για το σεξ, για τους έρωτες, για την ανδρική εγκυμοσύνη, για τη μικρή Ελενίτσα που δεν αγάπησε ποτέ τον μικρό Χρηστάκη.

Είναι επίσης ένα μυθιστόρημα για έναν προϊστορικό λιμναίο οικισμό, πάνω στα απομεινάρια του οποίου έπαιζε ο μικρός Χρηστάκης με τις φίλες του πριν από καμιά σαρανταριά χρόνια.

Σήμερα βέβαια τα απομεινάρια αυτά είναι περιφραγμένα κι έχουν γίνει αξιοθέατο. Σήμερα ο Χρηστάκης έγινε Χρήστος, τα πίνει με τον κολλητό του τον Σπύρο, παίζει ξύλο με την Εύα και περιμένει να του φέρει στον κόσμο το παιδί του.

Και το 'χει τάμα στον όσιο Δαβίδ, δεκατέσσερα караφάκια ούζο όπως ο πατέρας του θα πάει κι εκείνος να πιει προτού η Εύα γεννήσει. Όπως ο πατέρας του, που, όταν ήταν ο Χρηστάκης να γεννηθεί, σηκωτό τής τον κουβαλούσαν από το καφενείο της γυναίκας του και σαν το γουρούνι στο σφαγείο αυτός έσκουζε, μαύρα μεσάνυχτα στον δρόμο που τον πηγαίνανε.